

ЕРАТРИЛЪР

ДЖЕФРИ ДИВЪР

ПАСТИРЪТ

Харизматичният Корт е новото оръжие
в арсенала на ненадминатия Дивър

Edge
Copyright © 2010 by Jeffery Deaver
All rights reserved

©Емилия Карастойчева, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
худ. оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2010
Всички права запазени

ISBN: 978-954-389-111-5

ДЖЕФРИ ДИВЪР

ПАСТИРЪТ

Беше събота, рано сутринта. При тази професия работният ден и работната седмица са с различна продължителност. Моята започна преди няколко дни; довърших лека задача в късния следобед вчера. Днес смятах да поразчистя стари документи – мое любимо занимание – ала организацията ни изисква да бъдем винаги на разположение.

– Продължавай, Фреди.

Усетих нещо странно в тона му. Работиш ли с някого десет години – макар и от време на време – си набеязваш ориентири.

Непоклатимият агент от ФБР сега се поколеба. Накрая рече:

– Добре, Корт, всъщност...

– Какво?

– Наемникът е Хенри Лавинг... Знам, знам... Но е потвърдено.

След миг, през който чувах единствено сърцето си и шепнещата в ушите ми кръв, отговорих автоматично, макар и безсмислено:

– Той е мъртъв. Род Айлънд.

– Беше мъртъв. Беше *обявен* за мъртъв.

Взрях се в дърветата пред прозореца, полюляващи се от лекия септемврийски ветреца, а после към бюрото. Изглеждаше спретнато, но беше възтясно и евтино. Отгоре бяха разхвърляни няколко документа, всеки изискващ повече или по-малко внимание от моя страна, както и кутия, която същата сутрин „Федекс“ бяха доставили в къщата на няколко пресечки от офиса ми. Беше онлайн поръчка, която очаквах с нетърпение. Планирах да разгледам съдържанието ѝ по време на едночасовата си обедна почивка. Сега я побутнах настрани.

– Разказвай.

– Някой друг е бил в сградата в Провидънс – попълни Фреди липсващото парче от мозайката, въпреки че аз се бях досетил почти веднага – правилно, ако съдех по думите на агента – какво се е случило. Преди две години складът, където Хенри Лавинг се беше скрил, след като избяга от капана, който му бях устроил, изгоря до основи. Съдебните медици установиха с точност ДНК на трупа. Дори и тежко обгоряло, тялото запазва около десет милиона проби от безочливата дезоксирибонуклеинова киселина. Която няма как да скриеш или унищожиш, така че не си струва да опитваш.

Можеш обаче впоследствие да се добереш до лаборантите и да ги принудиш да излъжат – да удостоверят, че тялото е твое.

Лавинг беше успял да предвиди клопката. Преди да тръгне на лов за подопечните ми, бе замислил резервен план – сигурно бе отвлякъл бездомник или беглец и го беше заключил в склада, в случай че се наложи да се спасява. Идеята с лаборанта звучеше умно и не особено невероятно, имайки предвид, че Хенри Лавинг се беше шлифовал да манипулира хората да постъпват пряко волята си.

И мъжът, чиято смърт в пламъците зарадва – не би било пресилено да кажа и „ощастливи“ – мнозина, изневиделица се оказа жив и здрав.

На прага се появи сянка. Беше Арън Елис – шефът на организацията ни, мъжът, на когото рапортувах директно. Рус и невероятно широкоплещест. Тънките му устни се раздалечиха. Не знаеше, че разговарям по телефона.

– Чу ли? Роуд Айлънд. Не е бил Лавинг.

– Фреди е на линия – посочих към слушалката.

– В кабинета ми в десет?

– Дадено.

Излезе пъргаво с кафявите си мокасини с пискюли в пълен дисонанс със светлосините чорапи.

Казах на агента от ФБР, седнал в кабинета си на петнайсетина километра от мен:

– Беше Арън.

– Разбрах – отвърна Фреди. – Моят шеф уведоми твоя шеф. Аз уведомявам теб. Ще работим заедно, синко. Обади ми се, когато успееш.

– Почакай. Семейството във Феърфакс? Изпрати ли им бавачки?

– Не още. Събитията са пресни.

– Изпрати някого веднага.

– Лавинг още не е наблизил.

– Въпреки това.

– Е...

– Направи го.

– Твоя воля и прочее, и прочее.

Фреди затвори, преди да успея да отговоря.

Хенри Лавинг...

Застинах за секунда, вперил поглед през прозореца на необозначената щабквартира на организацията ми в Стария град в Александрия – натрапчиво неугледна сграда, събирателен образ на грозната архитектура от 70-те. Пред очите ми се разкриваше изглед към тревна полянка, антикварен магазин, „Старбъкс“ и няколко храста край паркинг. Храстите клюмаха в различни посоки към масонския храм, сякаш посадени от герой на Дан Браун, който изпраща съобщение с помощта на растения вместо по имейл.

Очите ми се върнаха към кашончето от „Федекс“ и документите върху бюрото ми.

Едната купчинка, прихваната с телбод, беше договор за наем на защитена къща край Силвър Спринг, Мериленд. Налагаше се под фалшива самоличност да спазаря по-нисък наем.

Другият документ беше заповед за освобождаване на човека, когото вчера благополучно предадох на двама строги мъже в също тъй строги костюми, чиито кабинети се намираха в Лангли, Вирджиния. Подписах заповедта и я пъхнах в кутията с надпис: „Външни“.

Последния лист хартия, който четях, преди Фреди да се обади, бях донесъл неволно тук. В къщата снощи намерих игра, чиито инструкции исках да препрочета. Отворих кутията и открих този лист – съдържаше имена на гости, поканени на парти, както и списък с необходимите хранителни продукти и украса. Разсеяно пъгнах пожълтелите лист в джоба си и го открих тази сутрин. Партието се бе провело преди години. И беше последното нещо, което исках да си припомням сега.

Взрях се в списъка и пъгнах пожълтелите правоъгълник в машинката за нарязване, която го превърна в конфети.

Оставих кашончето от „Федекс“ в сейфа зад бюрото – нищо особено, никакви скенери, просто ключалка с цифрова комбинация – и станах. Метнах тъмно сако върху бялата риза – обичайното ми работно облекло дори когато работя през уикенда. Излязох от стаята си и закрачих наляво към кабинета на шефа по сивия килим в дългия коридор, нашарен със снопове лъчи, избледнели от огледалните бронирани стъкла на прозорците. В ума ми вече не се въртяха цени на пазара на имоти в Мериленд, куриерски пратки и неканени свидетелства от миналото. Съсредоточих се изцяло върху появата на Хенри Лавинг – мъжа, който преди шест години подложи на мъчения и уби моя наставник и близък приятел Аби Фалоу в долчинка до поле в Северна Каролина, докато виковете му ехтяха в ушите ми по неизключения телефон.

Седем минути виковете преди милостивия изстрел, произведен не от милосърдие, а в името на професионалната ефективност.

Седях в един от протритите столове в кабинета на директора ни до мъж, който очевидно ме познаваше, понеже ми кимна с известна фамилиарност, когато влязох. Аз обаче не се досещах кой е, освен че е федерален прокурор. Горедолу мой връстник – около четирийсетте – нисък, леко закръглен, с коса, нуждаеща се от подстригване. Очи на лисица.

Арън Елис забеляза погледа ми.

– Помниш Джейсън Уестърфийлд, нали? Държавен прокурор.

Не прибегнах до празнословно шикалкавене. Просто се ръкувах с него.

– Фреди ме въведе в ситуацията.

– Агент Фредерикс? – попита Уестърфийлд.

– Точно така. Каза, че имаме семейство във Феърфакс и наемник, който се нуждае от информация в близките няколко дни.

Гласът на Уестърфийлд беше звънлив и дразнещо игрив.

– И още как! Така чухме и ние. Не знаем много засега, освен че наемникът е получил нареждане да действа. Трябва да набави информацията до понеделник вечерта или ще настане апокалипсис. Нямаме представа какво, по дяволите, означава това.

Аз бях облечен като прокурор преди заседание в съдебната зала, но Уестърдийлд носеше спортни дрехи. Не като за работа през уикенда, а планинарски екип – камуфлажни панталони, карирана риза и шушляково яке. Необичайно за Вашингтон, където съботата и неделята често са работни дни. Явно си падаше по излети на открито. Забелязах също, че седи приведен на ръба на стола и стиска документите с дебелите си, къси пръсти. Не нервно – не изглеждаше да се нервира лесно – ала развълнувано. Изгаряше от ентузиазъм.

Друг глас, женски, долетя иззад гърбовете ни:

– Съжалявам за закъснението.

Към нас се присъедини жена на около трийсет. Характерното кимване ми подсказа, че е асистентка на Уестърфийлд. Права руса коса до раменете. Нови или току-що излезли от химическо чистене дънки, бял пуловер под кафяво спортно сако и огърлица от забележителни кремави перли. По обещите ѝ проблясваха също тъй впечатляващи перли и диаманти. Очилата ѝ с тъмни рамки бяха – въпреки младостта ѝ – трифокални. Разбрах по начина, по който извърташе леко глава, докато оглеждаше кабинета и мен. Пастирите трябва да са наясно с пазарните привички на подопечните си – помагат да ги опознаем – и аз инстинктивно отбелязах: „Шанел“, „Коуч“, „Картие“. Богато момиче, навярно сред отличниците на випуска по право в „Йейл“ или „Принстън“...

Джефри Дивър
Пастирът

американска
първо издание

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД